

store ændringer i denne lovgivning. Vi mener imidlertid, det er vigtigt at lægge vægt på at fastholde en høj grad af forskningsfrihed, og herunder er det væsentligt, at den enkelte forsker fortsat har udstrakt frihed både i valg af metode og af problemkreds.

Med disse bemærkninger kan vi sige, at denne redegørelse er et godt stykke arbejde, og vi synes, at den er både spændende og visionær.

Forskningsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg vil gerne indledningsvis sige tak til dem, der har bidraget til debatten. Jeg vil gøre fru Elisabeth Arnolds ord til mine: Vi har, og det skal vi glæde os over, gode universiteter, der præsterer god, kvalificeret undervisning og gode forskningsresultater, men de kan blive bedre. Det er udgangspunktet for regeringens udspil, det er udgangspunktet for regeringens redegørelse, og det er også udgangspunktet for de udviklingskontrakter, som vi meget gerne vil indgå med de 10 universiteter.

Fru Tove Videbæk og en række andre var inde på, om der nu er tilstrækkelige midler til forskningsfrihed. Der har været en ganske omfattende debat om de udspil, som jeg er kommet med, og der har været en ganske omfattende debat om det grundlæggende: Er der nu i de senere år sket et angreb på muligheden for fri forskning, i og med at vi har taget en række særlige initiativer? Grundforskningsfonden er et eksempel, EU-midler er et andet eksempel, forskningsrådene et tredje eksempel, hvor der er tale om en mere målrettet strategisk udmøntning af forskningsmidler. Det var der flere ordførere der var inde på. Fru Antorini og fru Hanne Severinsen gjorde bemærkninger herom.

Det er klart, der er mange tal. Vi har i går omdelt i folketingsmedlemmernes bokse Forskningsministeriets forsøg på at skitsere de senere års økonomiske udvikling. Det, der er interessant at bemærke, er bl.a., at de samlede offentlige forskningsmidler er forøget fra et niveau på ca. 7 mia. kr. i 1993 til et niveau i dag på omkring 10 mia. kr. Der er altså tale om en ganske betragtelig realvækst. Jeg synes, man skal glæde sig over, at det har været muligt for regering og Folketing at udmønte en sådan ganske betragtelig realvækst. Så synes jeg i øvrigt også – sagt en passant – at det er helt fortjent, at regeringen og Folketinget får ros for den politik af blandt andre Danfoss' leder, Jørgen Mads Clausen.

Imidlertid er det naturligvis således, at der konstant vil være den situation, at der aldrig er

penge nok. Der vil altid være brug for at udnytte flere ressourcer, og det skal vi naturligvis være glade for. Det vidner jo om, at der stadig væk er et potentiale.

Imidlertid har der været en ganske omfattende debat om det, vi var inde på tidligere, nemlig om der nu er færre frie midler, end der var før. Vi har forsøgt at opgøre det som bevillinger til det, vi kalder almenvidenskabelig forskning, og det vil altså sige ikkebundne midler, som har betydning for udvikling og innovationsevne på universiteter, men som ikke er bundet til et bestemt område, til en bestemt samfundsaktivitet.

Dér vil man kunne se, at det er lykkedes at fastholde de almenvidenskabelige udviklingsbevillinger på et niveau, der er omkring 60 pct. fra 1991 og frem til 1998. Så der er altså tale om en stadig stigende bevilling til universiteterne, til sektorforskningen, og der er tale om, at vi har forsøgt at fastholde, at der er et rigt råderum for selv at prioritere på universiteterne. Det finder jeg vigtigt at der fortsat er.

Hr. Ove Fich var inde på udviklingskontrakterne, som mange andre var inde på, og på spørgsmålet om det grundlæggende i udviklingskontrakterne, nemlig at der er tale om en gensidigt forpligtende aftale. Jeg lægger utrolig vægt på, at udviklingskontrakter indgås i den forståelse, at der er tale om gensidigt forpligtende aftaler. I den sammenhæng er det utrolig vigtigt at understrege – det er også et svar til hr. Søren Kolstrup – at det er utrolig vigtigt for mig, at udviklingskontrakterne udmøntes i praksis efter en grundig debat på den enkelte institution, således at de studerende, medarbejdere og ledelse har haft en omfattende debat om universitetets strategi og om de forandringer og de målsætninger, der indgås udviklingsaftaler om, således at de universitetsansatte og de studerende føler, at der er tale om deres egen kontrakt, føler sig forpligtet af og trygges ved den kontrakt, der indgås.

Fru Hanne Severinsen gjorde en række bemærkninger om udspillene til udviklingskontrakter og sagde bl.a., at der var mange signaler, der var mange bolde i luften. Jeg vil gerne bekræfte, at der har været mange signaler, der har været mange bolde i luften. Der har også været en meget omfattende debat, og det kan naturligvis vække bekymring hos de mange professionelt bekymrede, som jeg ofte omtaler, der grundlæggende kan være bekymrede for forandringer.